

ΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΗΧΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ

Τοῦ κ. **Ανδρέα Ν. Παπαβασιλείου**, Διδάκτορα Θεολογίας

α) ΟΙ ΤΕΘΕΝΤΕΣ ΣΤΟΧΟΙ ΕΠΕΤΕΥΧΘΗ-ΣΑΝ!

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Κύπρον εἶναι πιά γεγονός. Οἱ μνημῆς εἶναι ἀκόμη νωπές, τὸ συναίσθημα τὰ ἐντονα καὶ οἱ ἐντυπώσεις ζωηρές. Γ. Ἄνὰ καὶ ἀσὰ θὰ γράψουμε, δὲν θὰ εἶναι βεβαίως ἀπαλλαγμένα ἀπὸ τὴν ἀνάλογη πρὸς τὴς πεποιθήσεις μας συγκινησιακὴ φόρτιση, ὡστόσο δὲν ἀφίσταται τῆς ἀντικειμενικότητας, ἐπειδὴ βασίζονται στὴν ἱστορία καὶ στὴ Θεολογία καὶ ἀποτελοῦν διεπιστηρικτὴ ἀνάλυση καὶ ἀξιολογικὴ προσέγγιση τῶν «πραγμάτων» τοῦ Πάπα στὴν Κύπρον. Τὸ μόνο μεμονωκτὴν τοῦ παρόντος κειμένου εἶναι ἡ ἐλλείψη τῆς ἐπιθυμητῆς πληρότητας, γιὰ εὐνοήτους λόγους.

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα, ὅπως κατ' ἐπανάληψη λέχθηκε, ἐνῶς ἔτι τὴν ιδιότητά του ὡς ἀρχιεποῦ τοῦ κρατιδίου τοῦ Βατικανού. Ὅμως κατὰ τὸ τρίμηρο τῆς παρουσίας του στὴν Κύπρον, πέραν ἀπὸ τὰ μέτρα ἀσφάλειας, καὶ τὰ στοιχειώδη ἐθιμοτυπικά, ὁ Πάπας ἐδεῖξε ὅτι ἐδῶ βρισκόταν ὑπὸ τὴν «ψίστη ἀρχιερατικῶν» τὴν ιδιότητα, ὡς «Pontifex Maximus». Ἦθεε, βεβαίως, ὡς ἀρχηγὸς κράτους καὶ ἔκανε χρῆσιν τῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὁποῖα τοῦ παρέρχει ἡ ἰδιόμορφη κοσμικὴ αὐτῆς ιδιότητά, ὡς ὅλη δημοσιότητα τῆς τοῦ ἴπταν καθαρὰ «ἐκκλησιαστικῆς». Παρ' ὅλο ὅτι ὁ Πάπας συνοδεύεται ἀπὸ ἀξιωματικούς του κρατιδίου του, κανεὶς ἀπὸ αὐτούς δὲν ἐμφανίστηκε ἐπισημάνως, οὔτε καὶ προέβη, ὅπως συνηθίζεται σὲ τέτοιες περιπτώσεις, στὴν ὑπογραφή ὁποιοδήποτε πρωτοκόλλου «διακρατικῆς συμφωνίας». Γιὰ τὸν ἀπολύτως λόγο, ὅτι ἐδῶ δὲν ἴπταν ὡς «κρατικὸ ἀξιωματοῦχοι», ἀλλὰ ὡς καρδινάλιοι καὶ συνεργάτες τοῦ Πάπα στὴν προώθησιν τῶν στόχων, ποῦ ἔθεσε ἡ Ρωμαικὴ Κοῦρία (Romana Curia).

Αὐτὸ ποῦ ἔχει σημασία εἶναι ὅτι, ἐνῶς γινόνταν λόγους γιὰ πρόσκληση τοῦ Πάπα ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία, ταυτόχρονα δὲν παρελείπετο ὁ τονισμὸς τῆς πολυσήμαντῆς φράσης, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ποῦ ἐπέλεξε τὴν Κύπρον, ὅχι τυχαία, ἐπειδὴ ἡ χώρα μας, καίτοι μικρὴ, συγκεντρώνει ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν στόχων τοῦ Παπισμοῦ στὴν εὐρύτηρη περιοχή. Μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα στὴ Μέση Ἀνατολίη καμία χώρα δὲν μπορούσε νὰ παράσχει τὴν ἀπαιτούμενη ἀσφάλεια γιὰ ἀπρόσκοπτη διακίνηση τοῦ Πάπα πρὸς ἐπίτευξιν τῶν στόχων τῆς ἐπίσκεψης του. Θὰ μπορούσε ἀραγε ὁ Πάπας νὰ πραγματοποιήσει ἕνα τέτοιο ταξίδι στὴ Δαμασκὸ, στὴ Βηρυττὸ, στὴν Ἄγκυρα ἢ στὴν Κωνσταντινούπολη, στὴ Βαγδάτη, στὴν Τεχεράνη, στὸ Κάιρο ἢ καὶ σ' αὐτὸ τὸ Τέλ Ἀβίβ ἢ τὴν Ἱερουσαλήμ; Ἡ προηγηθεῖσα δολοφονία στὴν Τουρκία τοῦ Λουτζί Παντοβέζε, ἐπισκόπου τῆς Ἀλεξανδρείας, ἔστω κι ἀνὰ αὐτὸς ἴπταν κορυφαίος ὑπερμαρκοῦ τοῦ διαλόγου μετὰ τὸ Ἰσλάμ, ἐπιβεβαιώνει πῶς ἀνασφαλῶς θὰ ἴπταν ὁ Ποντίφικας ὁ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

στὸχους συγκάλυψε μετὰ τὴν ἐπίσημη στράτευση κόκκινα χαλὰ ... καὶ μετὰ καύχησιν δηλώνομα, ὅτι εἰμαστέ σὲ θέση νὰ ἐφαρμόσουμε τὸν νόμο καὶ τὴν τάξη μετὰ «θρησκευτικὴ εὐταλμία». Ἡ καύχησιν μας δὲ δὲν περιοριζόταν στὰ μέτρα ἀσφάλειας, ἀλλ' ἐπεκτείνονταν καὶ στὴν «πατροπαράδοτη» φιλοξενία, ἡ ὁποία ἐναφίπασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀναφανίσουμε ἐγκαταλελειμμένα καὶ ἐρειπωμένα κτίρια, ὅπως τὸ παλιὸ μοναστήρι τῶν Φραγκισκανῶν, στὴ Λευκωσία, γιὰ νὰ διαμεῖνει ὁ Πάπας σὲ οἰκίᾳ χώρα, ἔστω καὶ γιὰ τρεῖς ἡμέρες, ἐπειδὴ ὡς μοναχὸς δὲν διανυκτερεύει σὲ ξενοδοχεῖα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μπορεῖ ἔτσι ἀνετα νὰ πραγματοποιεῖ τὴς ἐπαφῆς τοῦ μακροῦ ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς δημοσιότη- τας.

β) Ποιὸ νόημα εἶχε ἡ «συγκατάθεση» τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου;

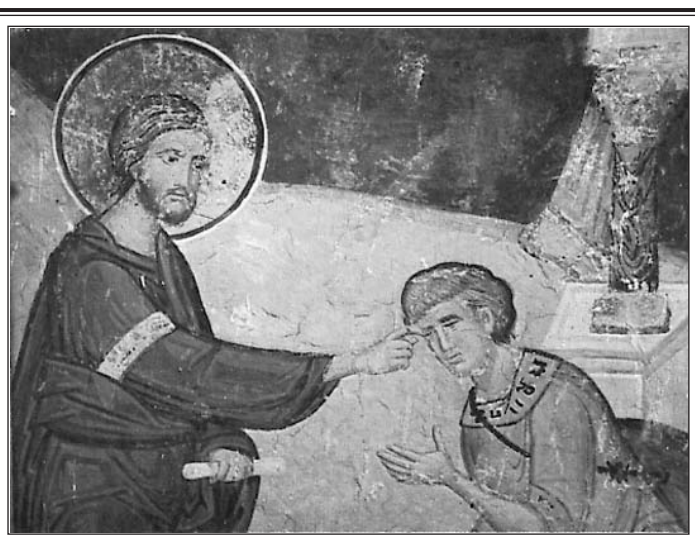
Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Κύπρον ἔχει καὶ μίᾳ ἄλλῃ παράμετρο, ἡ ὁποία ἀφορᾷ ἀποκλειστικὰ τὴν «ἐπίσημη» Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου καὶ στὴν «συγκατάθεση», ποῦ ἔδωσε γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς. Στὰ τέλη τοῦ περασμένου χρόνου ἀνακοινώθηκε, ὅτι ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΕΤ θὰ πραγματοποιεῖ ἐπίσημη ἐπίσκεψιν στὴν Κύπρον, στὸς ἀρχεῖς Ἰουνίου 2010, μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Τότε ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου ἐξέφρασε τὴν ἐκπλήξη τῆς, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ὁποιοδήποτε ἐνημέρωσιν. Στὴ συνέχεια ἀναφέρθηκε, ὅτι γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς ζήτηθηκε ἡ «συγκατάθεση» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καὶ δόθηκε, χωρὶς ὅμως νὰ διευκρινιστοῦν τι εἶδος «συγκατάθεση» ἴπταν αὐτὴ καὶ ποῖο νόημα εἶχε. Πόσο ἀπαραίτητὴ ἴπταν αὐτὴ ἡ «συγκατάθεση», ἐφόσον ὁ Πάπας θὰ ἔρχοταν ἐδῶ ὑπὸ τὴν κοσμικὴν τοῦ ιδιότητά; Ἡ «συγκατάθεση» αὐτὴ ἴπταν προφορικὴ ἢ γραπτὴ καὶ πῶς κοινοποιήθηκε στὴν Ἁγία Ἐδρᾳ;

Κι ἐνῶς ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα θὰ ἴπταν μίᾳ «διακρατικῆς» ἐπικοινωνία γιὰ ἐμπέδωσιν τῶν «καλῶν σχέσεων» τοῦ Βατικανού μετὰ τὴν Κύπρον, γιὰ τὴν «ἐπίσημη» Ἐκκλησίᾳ Κύπρου ἀνέλαβε τὸν ἀγαθὸ ρόλο νὰ πληροφροῦσε τοὺς ἐντόκους καὶ ἐκτός τῆς Κύπρου Ὀρθοδόξους, ὅτι τὸ μόνον ποῦ ἔκανε ἴπταν νὰ δώσει τὴν ἀπάντησιν «συγκατάθεσιν» τῆς; Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ὁ Ἀρχιεπ. Κύπρου προχώρησε καὶ στὴ σύγκλησιν συνεδρίου τῆς Συνόδου, καὶ στὴν ἔκδοσιν ἐιδικῆς Ἐγκυκλίου, καθὼς καὶ στὴν ἀπαίτηση ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς νὰ τὴ διαβάσουν δύο Κυριακές; Καὶ πρὸς τὴν ἄνησυχία καὶ ἡ προτροπὴ «νὰ παραμεινοῦμε ἡρεμοὶ καὶ νὰ προσηύμεθα στὶς ὁποιοεὶδητε παραπονεμένους ἀνεύθυνους» στοιχείων γιὰ ἐκφράση διαμαρτυριῶν ἡ δημιουργία ἁσχημάτων; Δεδομένου δὲ ὅτι ὁ Πάπας ἴπταν «προσεκεκλημένος» τῆς δικῆς μας Κυβερνήσεως, γιὰ αὐτὸς ὁ ὑπερβάλλον ζήλος γιὰ ἀποχὴ τοῦ λαοῦ «ἀπὸ τέτοιες ἐκδηλώσεις»; Δὲν ἴπταν εὐθύνῃ τῆς Πολιτείας ἡ τῆρησιν τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξης; Ποτε ἡ Ἐκκλησία ἀνέλαβε παρῶμοιο ρόλο καὶ προέβη σὲ τέτοιες συστάσεις πρὸς τὸ «ποιμνίον» τῆς;

Ἐφόσον ὁ Πάπας θὰ ἔρχοταν στὴν Κύπρον ὡς «προσεκεκλημένος» τῆς δικῆς μας Κυβερνήσεως; καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπλὸς ἔδωσε τὴ «συγκατάθεσιν» τῆς, γιὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ παραστοῦν στὶς ἐκδηλώσεις, ποῦ θὰ ὀργανωνόνταν καὶ γιὰ τὸ Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Β' ἴπταν τόσο ὡς ἀπάντησιν τοὺς Ἀρχιερεῖς, ποῦ ἀρνήθηκαν νὰ παραστοῦν, προτρέποντάς τους μάλιστα, ἐφόσον διαφανοῦν, «νὰ πᾶνε στὰ σπῖτα τους»; Πῶς ἡ ἀπλὴ «συγκατάθεσις» τῆς Ἐκκλησίας ἐξελέγηκε σὲ μίᾳ τόσο ἀσφικτικῆς παρουσίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ μερικῶν συνεργατῶν σὲ ἔπιτομο διδάκτορα λήφθηκε ὁμόθυμα, ἐπειδὴ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπ. Τριάντων, Δυρακίου καὶ πᾶσις Ἀλβανίας κ.κ. Ἀναστάσιος χαρακτηρίζεται «Ἐγκρατῆς τῆς Θεολογίας Διδάσκου καὶ ἐπιφανῆς τῆς ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων θεράπων» καὶ ἐπίσης τονίζεται ὅτι «διακρίθηκε γιὰ τὴν βαρυσήμαντη προσφορά του στὴ θρησκευτικὴ ἀγωγή καὶ τὴν παγκόσμια ἐνότητα».

Ὁ καθῆκον τῆς Φωτεινῆς παρουσίας τῆς ζωῆς καὶ τὸ βαρυσήμαντο καὶ πολυσχιδῆς ἔργο του. Ὁ κ. Φωτῶν χαρακτηρίσθη τὸν Ἀρχιεπ. Ἀναστάσιον «κορυφαῖο ἀνάστημα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας, τῆς πατριστείας» ἡ πρότασις ζωῆς, ποῦ καταβέβηκε ὑπὲρ τὸ Βατικανόν, παρὰ μόνον τὸν δέχθηκε σὲ μίᾳ μόνο συνάντησιν, τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ἐπίσκεψης του, στὶς 16 Ἰουνίου 2007; Πῶς ἡ ἀπλὴ «συγκατάθεσις» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐξελέγηκε σὲ «βαρβαρικὰ» φιλοξενία καὶ ἐξνάγησιν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο στὰ δώματῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐντυπωσιασοῦν τὸν Πάπα μετὰ τὰ «αὐτοῦθῶτα» ἢ ἕνα ἐκκλησιαστικὸ καθήκον, ὅπως εἶναι ἡ ὑπαρξὴ ἐκεῖ ἐνός μὲς «παρεκκλησιῶν», τὸ ὁποῖο κτίστηκε ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ'; Τὴ θὰ ἔβλεπε τὸν παρεκκλῆσι αὐτὸ ὁ Πάπας; Τὸν τόπο τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
11 ΙΟΥΛΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Β' Κορ. στ' 1 – 10
Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ' 27 – 35
Ἦχος πλ. β' — Ἐσθινόν: Ζ'
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΕΚ ΘΕΟΥ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἄλλο οἱ ἀνθρώποι περνοῦν στὴ ζωὴ τους περιόδους πόνου, ἢ ἀπὸ τὴν κοιλίᾳ τῆς δυστυχίας. Μερικοὶ μάλιστα εἶναι μόνιμως πονεμένοι, ἀγωνιζόμενοι καὶ δυστυχήσαντες. Πολλοὶ καταφεύγουν στοὺς γιατροὺς καὶ ψυχιάτρος καὶ ἄλλοι στὸ Θεό. Θέλουν νὰ βελτιώσουν τὴν κατάστασιν τους, νὰ ἀπαλύνουν ἢ καὶ νὰ ἐξαλειψοῦν τὸν πόνο τους, νὰ διαλύσουν τὴν δυσεξήγητὴ ἀγωνία καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν δυστυχία. Καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ θέλουν τὴν βοήθεια τῶν εἰδικῶν τῆς τοῦ Θεοῦ. Στὴν πρώτη περίπτωση πετυχαίνουν συχνὰ αὐτὸ ποῦ θέλουν. Οἱ ἐπιστήμονες προσφέρουν τὴ βοήθειά τους. Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ δύσκολες καταστάσεις, ὅπου εἶναι ἀδύνατὴ ἡ ἀποτελεσματικὴ τους παρέμβασις. Στὴ δεύτερη περίπτωση, ὅταν ὁληθῶτὴ ζήτησιν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, χρειάζεται νὰ ὑπάρχει ἡ ἀναγκαία προϋπόθεσις, ποῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν πίστη στὴ θαυματουργικὴ δύναμιν τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ τυφλοὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος ζητοῦσαν ἐπίμονα ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ τοὺς ἐλεήσει. Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ρώτησε: «Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τούτο ποιῆσαι;». Μόλις οἱ τυφλοὶ τὸν διαβεβαίωσαν ὅτι πιστεύουν, ἄγγιξε τὰ μάτια τους μετὰ τὰ δάχτυλά του καὶ τοὺς εἶπε: «κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθῆτω ὑμῖν». Καὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ εἶδαν τὸ φῶς τους.

Πολλές φορές καταφεύγουν στὸ Θεὸ διάφοροι πονεμένοι ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ ἔχουν πίστη καὶ ἀνάλογη προετοιμασία. Ἡ ἀνάγκη τοὺς ἀναγκάζει νὰ στραφοῦν στὸ Θεό, χωρὶς νὰ ἔχουν πάρει καμία ἀπόφασις γιὰ ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς, χωρὶς μετάνοια, χωρὶς ταπεινὸ φρόνημα καὶ χωρὶς ἐλπίδα στὴν αἰώνια Ζωή. Σὲ αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Χριστὸς δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ τὸ «κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθῆτω ὑμῖν», γιὰτὶ ἀπλῶστα δὲν ὑπάρχει ἡ πίστις. Γι' αὐτοὺς καὶ τὶς περισσότερες φορές δὲν ἱκανοποιεῖται τὰ αἰτήματά τους.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

ΕΠΙΤΟΜΟ ΔΙΔΑΚΤΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

«Ἡ Ὁρθοξεία πρέπει νὰ προστατεῖν ἡ μὲθε τρόπον»

Συμφώνως μετὰ ἀνταπόκρισιν τοῦ Ἀθηνῶτικοῦ Πρακτορείου Εἰδήσεων ὑπὸ ἡμερομηνίᾳ 18 Ἰουνίου:

«Μὲ τὴν ὕψιστὴ ἀκαδημαϊκὴ διάκριση, τὴν ἀναγόρευσιν σὲ Ἐπίτομο Διδάκτορα τῆς Σχολῆς Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἐπιστημῶν τῆς Πανεπιστημίου Κύπρου τίμησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας Ἀναστάσιον.

Σὲ ἐιδικὴ τελετῇ, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο προσφώνησε ὁ πρῶτανος τοῦ Πανεπιστημίου Στ. Ζένιος. Ὁ κοσμητὸς τῆς Σχολῆς Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἐπιστημῶν τῆς Ἀγωγῆς, καθηγητῆς Ἀθ. Γαγάτης ἀνεγνώσθη τὴν ἀπόφασιν τῆς Συγκλήτου γιὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ τίτλου τοῦ ἐπιτίμου διδάκτορος.

Στὸ Ψήφισμα τῆς Συγκλήτου τοῦ Παν. Κύπρου, ποῦ εἶναι γραμμένο σὲ μεμβράνῃ, ἀναγράφεται ὅτι ἡ ἀπόφασιν γιὰ τὴν ἀναγόρευσιν σὲ ἐπίτομο διδάκτορα λήφθηκε ὁμόθυμα, ἐπειδὴ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπ. Τριάντων, Δυρακίου καὶ πᾶσις Ἀλβανίας κ.κ. Ἀναστάσιος χαρακτηρίζεται «Ἐγκρατῆς τῆς Θεολογίας Διδάσκου καὶ ἐπιφανῆς τῆς ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων θεράπων» καὶ ἐπίσης τονίζεται ὅτι «διακρίθηκε γιὰ τὴν βαρυσήμαντη προσφορά του στὴ θρησκευτικὴ ἀγωγή καὶ τὴν παγκόσμια ἐνότητα».

Ὁ καθῆκον τῆς Φωτεινῆς παρουσίας τῆς ζωῆς καὶ τὸ βαρυσήμαντο καὶ πολυσχιδῆς ἔργο του. Ὁ κ. Φωτῶν χαρακτηρίσθη τὸν Ἀρχιεπ. Ἀναστάσιον «κορυφαῖο ἀνάστημα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας, τῆς πατριστείας» ἡ πρότασις ζωῆς, ποῦ καταβέβηκε ὑπὲρ τὸ Βατικανόν, παρὰ μόνον τὸν δέχθηκε σὲ μίᾳ μόνο συνάντησιν, τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ἐπίσκεψης του, στὶς 16 Ἰουνίου 2007; Πῶς ἡ ἀπλὴ «συγκατάθεσις» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐξελέγηκε σὲ «βαρβαρικὰ» φιλοξενία καὶ ἐξνάγησιν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο στὰ δώματῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐντυπωσιασοῦν τὸν Πάπα μετὰ τὰ «αὐτοῦθῶτα» ἢ ἕνα ἐκκλησιαστικὸ καθήκον, ὅπως εἶναι ἡ ὑπαρξὴ ἐκεῖ ἐνός μὲς «παρεκκλησιῶν», τὸ ὁποῖο κτίστηκε ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ'; Τὴ θὰ ἔβλεπε τὸν παρεκκλῆσι αὐτὸ ὁ Πάπας; Τὸν τόπο τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(2ov.—Τελευταίον)

Πέρασαν ἀρκέτες μέρες χωρὶς νὰ κἀνουν κατὶ ἄλλο. Ὁ Ἀββᾶς δὲν ἴπταν ποτὶ ἐκφορηστικός. Οἱ μοναχοὶ μετὰ τοὺς συζητοῦσαν τὸ θέμα καὶ συμφωνοῦσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ προχωροῦσαν.

Μίᾳ Κυριακῇ, μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, ὁ Ἀββᾶς Ἀγάθων πῆρε ὄλους τοὺς μαθητῆς του καὶ κατευδύνθησαν πρὸς τὴν τοποθεσία, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ χτιστεῖ τὸ κελί. Ἦθελε ὄλοι νὰ σχηματιστοῦν μίᾳ εἰκόνα τὸν μυαλό τους καὶ νὰ θεσπασθοῦν τὴν καθ' ἑαυτοὺς τὸν τόπου. Καθ' ἑκάστη τὴν ἀλόγητα τῆς δια-

δρομῆς παρατροῦσαν τὰ πάντα. Ἐντυπωστικὸς εἶναι ὁ ὕμνος καὶ ἡ δέα. Ἐβλεπαν τὴν γύρω περιοχή. Διέκριναν τὴν καλιθὴν τοῦ Ἀββᾶ Τίμωνος στὰ νότια, τὴν ὁμομορφία καλιθὴν τοῦ ἐρημίτη Ἀρσένιου, ποῦ φημιζόταν γιὰ τὴν ἀδύλαττη προσεγγίχου, τὸ μεγάλο κελί τοῦ γεροῦ—Ἰσίδωρου μετὰ τὰ πολλὰ ἔδα καὶ τὸ ὁπομορφικὸ δέντρο, ἐνὸς τὰ ὄρηια ἴπταν ἀσκορησμένους στὸ βάθος οἱ ἀσκητικῆς καλιθῆς τοῦ ἀγοράστου Συμεῶν, ποῦ εὐλογοῦντὴ Ἀβέρκων καὶ τοῦ λόγιου Νικόδημου.

Μετὰ ἀπὸ προσεκτικὴ ἔρευνα τοῦ χωροῦ, ὁ Ἀββᾶς κάθισε σὲ μίᾳ πέτρα καὶ διπλα τοῦ μαγεύτηκα οἱ μοναχοὶ. Τοὺς εἶπε ποῦ εἶναι καλὴ ἡ τοποθεσία καὶ διὰ προχωρήσων στὶς ἐργασίας. Ὅλοι χάρηκαν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀββᾶ καὶ μυστικὰ δόξαζον τὸν Θεό, ἀφοῦ διὰ ἀποκρίσαν ἐπιτέλους ἕνα ἄνετο κτήριο, ποῦ θὰ τοὺς χωροῦσε.

Οἱ ἐργασίας ἐκτείνων χωρὶς πολλὴ καθυστέρησις. Διαμορφώσαν τὸ χῶρο, ἔβαλαν τὰ σημάδια καὶ ἄρχισαν νὰ σκάβουν τὰ θεμελία μετὰ ὄρηια. Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς βασάνιζε ἴπταν τὸ πᾶσιμον τῶν βράχων στὴν ἄλλη περιοχή καὶ τὸ πελεκητὰ τους, γιὰ τὶς γωνίας καὶ τὰ ἀγκυλάρια. Ἐπρεπε νὰ τὰ χτυποῦν πολλὰς φορῆς μετὰ τὴν θοαρία, νὰ ραγίζων καὶ στὴ συνέχεια νὰ βάζων στὶς ρωμῆς ἀπερνεύσε φωνῆς, γιὰ νὰ κομματοῖσαν. Ὅμως προχώρωναν καὶ ἐκεῖ, κόνισαν ὑπερβολικὰ καὶ σχη-

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΜΑΓΕΙΑΝ

Στὸ συναξάρι τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἔχει καταγραφεῖ, μετὰ κάθε ἀνατριχιαστικὴ λεπτομέρεια, ἕνα συγκλονιστικὸ περιστατικὸ Μαυρίων Μαγείας.

Ἡ πρόσφατὴ θλιβερὴ ἐπικαιρότητα ἐπιβάλλει νὰ τὸ προσεγγίσουμε καὶ νὰ ἐξαγόμεν χροσμία συμπεράσματα καὶ διδάγματα.

Στὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (329—379) στὴν Καισάρεια ζῶσε κάποιος ἀρχόντας, ποῦ ὀνομαζόνταν **Προτέριος**.

Ἦταν πλούσιος καὶ θεοσεβῆς. Αὐτὸς εἶχε μίᾳ μοναχικῆς κόρη, ὠροιστάτῃ στὴν ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνισι.

Ὁ πανοῦργος ἐχθρὸς τῆς ἀγνότητος καὶ καθαρότητος, ὁ διάβολος, ἀναφετὰ τὴν κακὴ ἐπιθυμία σὲ ἕναν ὄδυλο τὸν ἀρχόντας, νὰ τὴν καταστήσει σύζυγόν του.

Μὴ μπορώντας νὰ ἱκανοποιήσει τὴν ἐπιθυμίαν του μετὰ ἄλλο τρόπο, ἐκατόλοτῃ καὶ ὑπέρτατῃ τοῦ διαβόλου.

Γεμάτος πάθος καὶ ἐπιθυμία διατύπωσε τὸ αἰτήμά του:

«Ἐὰν καταφέρω νὰ μεταστρέψω τὴν καρδίᾳ τῆς θυγατρῆς τοῦ κυρίου μου, ὡστε νὰ με ἀγαπᾶσει καὶ νὰ με πᾶσι ὡς σύζυγόν τῆς, τότε θὰ γίνω δούλος σου καὶ θὰ σοῦ δώσω ὅ, τι θέλεις».

Ὁ διαβολοκίνητος μάγος, δὲν ἄφρισε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ἐξφύγει, καὶ χαροῦμενος τοῦ ἀπάντησε: «Ἐὰν ἀρνήθῃς ἐγγράφως τὸ Χριστὸ, θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν σου».

Ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος δούλος μετὰ πολλὴ λαχτάρᾳ ἀπάντησε: «Ἄρνούμεν τὸ Χριστὸ καὶ μὴ λόγια (προφορικὰ) καὶ γραπτὰς, ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνω τὸ θέλημά σου».

Ἀφοῦ ὁ μάγος πῆρε τὴν διαβεβαίωσιν, ποῦ ἴπταν ἡ ἐξομολογία τῆς συναγωγῆς του μετὰ τὸν διάβολο, τοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολή νὰ πᾶει νὰ τὸ τοποθετήσῃ τὰ μεσάνυχτα στὸ μνημεῖο

ἐνός εἰδωλολάτρη. Ἐκεῖ ὅπου ἐπιπροσέβη τὸν δαίμονα νὰ ὠφίσει τὸ γράμμα στὸν ἀέρα. «Τότε, ποῦ εἶπε, θὰ ἔρθουν οἱ δαίμονες καὶ θὰ σὲ ἀρπάξουν καὶ θὰ σὲ οδηγήσουν

καὶ τὸν δαίμονα. Γράμμε ὅτι δέχεσαι νὰ κολασθεῖς αἰώνια μαζί μου στὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, καὶ τότε θὰ σὲ ἱκανοποιήσω».

Τότε ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος νέος, καθὼς ἴπταν τυφλωμένος ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ του, ἔδωσε γραπτὴν τὴν ἀρνήσιν τῆς πιστέως του, ὅπως τοῦ ζήτησε ὁ δαίμονας.

Μετὰ ἀπὸ τὴν πράξιν τοῦ αὐτοῦ, μετὰ τὴν ὁποία δήλωσε ὑποταγὴν στὸν διάβολο, γύρισε στὸ σπιτὸ τοῦ ἀφέντη του.

Ὁ διάβολος, ἀμέσως, ἔστειλε τοὺς ὑπέρτατες του νὰ παρανοήσουν τὴν κόρη τοῦ ἀρχόντου Προτέριου, στὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀσεβοῦς νέου.

Ἦταν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ ἀθάνα καὶ ἀνυπόκριτὴ κόρη τοῦ ἀρχόντου μέχρι τότε, ἄρχισε νὰ ζητῶ ἐπιμονὰ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς: «Ἦ δόστέ μου ὡς σύζυγόν τὸν τάδε δούλο, ἡ διαφορετικὰ θὰ θανατωθῶ».

Ὁ δύστυχος γονεὶς τῆς δαιμονοπληκτικῆς πλέον κοπέλας, βλέποντας ἀπὸ τὴ μὴ μερῆ τῆς ἐπιμονῆς τῆς, ἀπὸ τὴν ἀλλῆ τῆς ἀπέριτες αυτοκτονίας τῆς (μετὰ ἀπαγχονισμό) καὶ ἀφοῦ ἀκούσαν καὶ τὶς συμβουλές τῶν φίλων τους ἀποφάσισαν μετὰ θρήνησιν καὶ ὀδυρμῶν τῆς τῆς δούσης τὴν ἀδεια ἱκανοποιήσεως τῆς ἐπιθυμίας τῆς.